

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 124/05
14.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Мићуновића, председника већа, Зорана Савића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном предмету оптужених АА, кога бране АБ, адвокат и АВ адвокат, ББ, кога брани АВ адвокат, ВВ, кога брани АГ, адвокат, због кривичног дела примања мита из члана 254.став 1. Кривичног закона Републике Србије, оптужених ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ због кривичног дела давања мита из члана 255. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама окружног Јавног тужиоца у Краљеву и бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Краљеву, К. број 5/02 од 01.06.2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, дана 14.септембра 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ, као и жалба окружног Јавног тужиоца у Краљеву, изјављена због одлуке о кривичним санкцијама и пресуда Окружног суда у Краљеву, К.број 5/02 од 01.06.2004. године СЕ ПОТВРЂУЈЕ.

УВАЖАВАЊЕМ жалбе окружног Јавног тужиоца у Краљеву, у вези имовинске користи, од оптужених АА, ББ и ВВ се ОДУЗИМА имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 1.200,00 немачких марака, а који девизни новац је привремено одузет потврдама МУП-а Србије ОУП-а ЖЖ од 06.11.1999. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном првостепеном пресудом оглашени су кривим: оптужени АА, ББ и ВВ, због кривичног дела примања мита из члана 254.став 1. КЗ РС, и осуђени су оптужени АА на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, а оптужени ББ и ВВ на казне затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а оптужени ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ су оглашени кривим због кривичног дела давања мита из члана 255.став 1. КЗ РС, изречене су им условне осуде, утврђене казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, и одређено је, да се ове казне неће извршити под условом да ови оптужени у року од 1 (једне) године не почине ново кривично дело.

Сви оптужени су солидарно обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 2.530,00 динара и на плаћање паушала у износу од по 1.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- окружни Јавни тужилац у Краљеву због одлуке о казнама и о условним осудама као и због неодузимања имовинске користи и предложено је, да се првостепена пресуда преиначи и оптужени АА, ББ и ВВ осуде на казне затвора у дужем трајању, да се од истих одузме имовинска корист прибављена кривичним делом а да се осталим оптуженима уместо условне осуде изрекну безусловне казне затвора;

- бранилац оптуженог АА АБ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или пак да се иста преиначи и оптуженом изрекне блажа кривична санкција. У жалби је дат предлог, да се оптужени и бранилац обавесте о седници већа другостепеног суда у смислу члана 375. ЗКП;

- бранилац оптужених адвокат АВ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања повреде Кривичног закона и одлуке о казни са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или пак да се иста преиначи и оптуженом АА и ББ изрекне блаже кривичне санкције. У жалби је дат предлог за обавештавањем о седници већа;

- бранилац оптуженог ВВ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или пак да се иста преиначи и изрекне условна осуда или да се оптужени ВВ ослободи од оптужбе. У жалби је дат предлог, да се оптужени и бранилац обавесте о седници већа другостепеног суда у смислу члана 375. ЗКП.

Бранилац оптужених АА и ББ – адвокат АВ и бранилац оптуженог ВВ су дали писмене одговоре на жалбу Јавног тужиоца одложили су да се иста одбије као неоснована.

Републички Јавни тужилац у Београду дописом Ктж. број 249/05 од 22.02.2005. године предложио је да се одбију као неосноване изјављене жалбе бранилаца оптужених а да се уважи жалба окружног Јавног тужиоца у Краљеву и поступи по предлогу из жалбе Јавног тужиоца.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсутности уредно обавештеног републичког Јавног тужиоца, оптуженог ВВ и бранилаца АВ и АГ, у присуству оптужених АА и ББ и браниоца АБ адвоката, размотрио је списе предмета заједно са првостепеном пресудом и након оцене навода и предлога из жалби, одговора на жалбу, писменог предлога републичког Јавног тужиоца и објашњења датих на седници већа, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка ни повреде Кривичног закона, на које жалбени суд увек пази по службеној дужности у смислу члана 380.став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Неосноване су изјављене жалбе бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ, да су у првостепеној пресуди учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368.став 1. тачка 11. ЗКП.

По налажењу Врховног суда, пресуда је јасна и разумљива и у изреци и у образложењу, и иста не садржи противречности нити друге недостатке, које је би је чиниле мањкавом у смислу цитираних законских одредби.

С тим у вези, неосновано се у изјављеним жалбама бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ истиче, да у изреци пресуде није на јасан начин одређено, који оптужени које кривично-правне радње је починио, нити је јасно одређен договор за извршењем кривичног дела.

По налажењу Врховног суда, изрека пресуде је јасна у вези сваког оптуженог и у погледу кривично правних радњи у ноћи између 01. и 02.11. и ноћи између 05.и 06.11. 1999. године, када је дошло до предаје новца – немачких марака у циљу неизвршавања службених радњи оптужених као радника МУП-а, РС, СУП-а Краљево ОУП-а ЖЖ.

У жалби браниоца оптуженог АА – адвоката АБ се неосновано првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, да је главни претрес од 28.05.2004. године одржан без присуства браниоца оптуженог АА, након одлагања главног претреса о чему поменути бранилац није обавештен, јер из списка предмета је видљиво, да је оптужени на поменутом главном претресу имао браниоца, адвоката

AB, па стручна помоћ у одбрани поменутом оптуженом није била ускраћена.

Чињенично стање пресуде је правилно и потпуно утврђено, па су изјављене жалбе бранилаца оптужених неосноване због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Првостепени суд је на правилан и потпун начин утврдио све одлучне чињенице за постојање кривичног дела давања мита из члана 254.став 1. КЗ РС, утврдивши, да је оптужени АА у својству вође патроле а оптужени ВВ и ББ као пратиоци, су на пункту 33 према Косову и Метохији били задужени за контролу пролаза лица возила и пртљага и у циљу неизвршавања поменуте службене радње - контроле, оптужени су од превозника робе - стоке, примали новац у износу од 300 немачких марака по камиону, да би се камиони пропустили на територију Косова и Метохије.

Неосновано се у изјављеним жалбама оспорава, да би оптужени ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, који су оглашени кривим због давања мита у суштини стоку превозили не за Косово и Метохију већ у правцу Црне Горе у циљу продаје, јер су поменуте околности небитне за постојање предметног кривичног дела.

Неосновано се у изјављеним жалбама истиче, да се из пресуде не види, за које радње или пропуштања би оптужени примили новац, јер у првостепеној пресуди је јасно утврђено, да су оптужени АА, ББ и ВВ примили новац, да у оквиру свог службеног овлашћења не изврше службену радњу коју би морали извршити.

У поступку првостепени суд је правилно и потпуно утврдио, у чему се састојала радња контроле од стране оптужених према возачима камиона, пошто се радило о "пункту" према Косову и Метохији и постојао је и склопљени писмени споразум и налог за извршење службеног задатка који се састојао у контроли преласка лица, робе путничких возила а нарочито трговине стоке која је на таквим местима под строгом контролом.

Првостепени суд је правилно утврдио чињеницу предаје новца у износима од по 300 немачких марака, ноћу између 01.и 02.11. од стране оптуженог ГГ оптуженом АА, а затим у ноћи између 05. и 06.11.1999. године оптужени ДД, ЋЋ и ЕЕ су оптуженом АА, ББ и ВВ износ од 300 немачких марака а затим износ од 600 немачких марака, па су четири камиона натоварена стоком прешла преко пункта 33 у правцу села ИИ.

Првостепени суд је у образложењу пресуде детаљно и на прихватљив начин оценио исказе оптужених ГГ, ДД, ЋЋ, и ЕЕ, у вези предаје новца, па се неосновано у изјављеним жалбама оспорава, да наводно приликом предаје није било на лицу места три полицајаца већ само два и да исказ оптуженог ГГ суд није оценио на прихватљив начин.

Правилно је констатовано у првостепеној пресуди, да су оптужени ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ у истрази дали своје исказе детаљно и верно, описујући инкриминисани догађај, који чини логичну целину са изведеним осталим доказима, а да у својим одбранама на главном претресу су опис догађаја донекле изменили у циљу умањења кривичне одговорности оптужених АА, ББ и ВВ.

Критичне ноћи су радници полиције поставили контролу патроле АА и то на два места, испред и иза пункта 33 и искази сведока ЈЈ, КК, ЛЛ су правилно оцењени, који су детаљно описали кретање камиона и трговаца стоке које су пункт прешли без контроле и којима су превозници такође детаљно описали зашто на поменути начин прелазе преко пункта.

Конкретном приликом од оптужених је одузет девизни новац - немачке марке у приближно истим количинама, како се то оптужени терете у изреци пресуде, па су неосноване изјављене жалбе, да девизни новац код оптужених потиче из других извора а не од примања мита.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио Кривични закон, када је радње оптужених правно квалификовао као кривично дело примања мита из члана 254.став 1. КЗ

РС.

У вези правне оцене дела суд је дао разлоге које у потпуности прихвата и Врховни суд, па су изјављена жалбе бранилаца оптужених због повреде Кривичног закона неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у вези одлуке о казнама оптуженом АА, ББ и ВВ као и у вези одлуке о условној осуди оптуженом ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, која се побија жалбом Јавног тужиоца, а у односу на оптужене АА, ББ и ВВ и жалбама бранилаца, Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио све околности, које су од значаја за одмеравање казне односно за изрицање условне осуде оптуженима.

Правилно су утврђене као олакшавајуће околности оптуженом АА и ВВ да су породични, родитељи малолетне деце, оптуженом ББ да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, затим да је оптужени АА био вођа патроле, и правилно су примењене одредбе члана 42. КЗ СРЈ о ублажавању казне.

Изречене казне затвора у трајању од 8 (осам) месеци за оптуженог АА и у трајању од по 6 (шест) месеци оптуженом ББ и ВВ су по мишљењу Врховног суда одговарајуће тежини извршеног кривичног дела, степену друштвене опасности дела и степену кривичне одговорности оптужених, и ове казне су нужне и неопходна мера, да се према оптуженима постигне сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ.

Изречена условна осуда оптуженом ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ су такође одговарајуће, правилно су утврђене казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, и одређено време кушње од 1 (једне) године, имајући у виду конкретну тежину и све околности извршења дела, па су изјављене жалбе и Јавног тужиоца и бранилаца оптужених због одлуке о кривичним санкцијама неосноване.

Основана је изјављена жалба окружног Јавног тужиоца у Краљеву у вези имовинске користи оптужених АА, ББ и ВВ, јер је првостепени суд пропустио да одлучи о прибављеном новцу у укупном износу од 1.200,00 немачких марака, који је током поступка од оптужених одузет, а који новац је кривично-правним радњама описаним у тачки 1. и тачки 2. изреке пресуде предат од стране оптужених ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ у циљу неизвршавања службене радње од стране оптужених АА, ББ и ВВ.

Одговарајуће одредбе Кривичног закона Републике Србије које су примењене у првостепеној пресуди у члану 254.став 5. прописију, да примљени поклони или имовинска корист "одузеће се".

Имајући у виду изричиту законску одредбу обавезног одузимања имовинске користи, Врховни суд је уз примену одредаба члана 84. КЗ СРЈ одузео имовинску корист прибављену кривичним делом како је то одређено у изреци ове пресуде, уважавањем жалбе Јавног тужиоца из поменутог законског основа.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. и члана 391.став 1. ЗКП, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци ове пресуде.

З а п и с н и ч а р, Председник већа-судија,
Јолан Мадарас, с.р. Никола Мићуновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

ДЪ.